

Lieve Marieke en Luc,

Gisteren, een dag nadat het boek 'Met Liefde Winnen' op het internet was geplaatst, belde jij, Marieke, me. Je zei dat je er eindelijk aan toegekomen was om het boek te lezen en het als geheel te lezen, niet alleen maar de korte stukjes waar je steeds op reageerde. Nee, dit keer in samenhang.

Je klonk verdrietig en overstuur, bijna tegen het woedende aan.

“Dit kan écht niet. Zo wordt het boek verkeerd gelezen. Mijn werkelijke boodschap komt er niet in naar voren. Het boek is té mentaal. De werkelijke krachten waarmee ik mijn herstel bevorderde komen niet uit de verf. Ik had me voorgesteld dat mijn hele ontwikkeling, het proces van onze zielen, erin zou komen. Dat is niet gebeurd en ik voel me er heel erg slecht bij, wanneer ik de tekst lees. Letterlijk, ik moet bijna overgeven.”

Het is hetzelfde gevoel dat ik eerder deze week met Peter deelde: “Ik mis de kern van Marieke’s verhaal”. Tegelijk besef ik dat Marieke vorige week duidelijk de grens aangaf: tot hier en nu niet verder. Ik wil jouw wens respecteren om je energie nu aan het NU van je lichaam met borstkanker te besteden. Dat betekent voor mij dat het boek voor NU ‘af’ is. En dat de deur openstaat om er in de toekomst nog een vervolg aan te hangen.

Ook besef ik, dat het échte verhaal alleen maar door Marieke geschreven kan worden. Alleen jij kunt vanuit wat jij voelt en hebt gevoeld de juiste woorden vinden om het proces te beschrijven en de krachten te benoemen die je bent tegengekomen tijdens je herstel. Dat kunnen Luc en ik niet doen, hoewel we er soms mondeling stukjes van hebben meegekregen in wat jij daarover met ons deelde. Mijn idee om je te interviewen over de kern van je proces moest ik laten varen; wat ik ook opschrijf, het kan niet precies weergeven wat jij hebt ontdekt. Een interview zou hooguit een hulpmiddel voor je kunnen zijn om de woorden voor de tekst te vinden. Op dit moment is dat niet mogelijk en wenselijk; het zou ver over de gestelde grens gaan van je beslissing.

Mijn insteek bij het schrijven en ordenen van onze teksten was al die tijd: Het boek moet een bemoedigende en uitdagende spiegel worden voor de lezer. De ervaringen van Marieke, Luc en mij met het hele proces als spiegel voor de lezer die uitgenodigd wordt om zichzelf en zijn voelen, handelen en denken nader te inspecteren. In de hoop dat de tekst aanknopingspunten geeft om het eigen leer- en ontwikkelingsproces aan te durven gaan. Mijn eigen leven en werk staan al vele jaren in dit teken: mensen ondersteunen om hun eigen waarden te ontdekken en daarmee het stuur over het eigen leven ter hand te nemen, zij het professioneel of privé. Ook in de begeleiding van ons drietjes tijdens het schrijfproces en de gesprekken die we gevoerd hebben, heb ik meerdere malen

deze insteek benadrukt: er is niet één waarheid voor het boek; de teksten mogen elkaar onderling aanvullen én tegenspreken. Want dat is de werkelijkheid: een groot verschil tussen ons drietjes in waarneming en interpretatie van het gebeuren en onze communicatie erover.

Een perfect heldere spiegel van onze processen op schrift krijgen is niet zozeer mijn doel. Het zou zelfs als een dwingende routeplanner opgevat kunnen worden door lezers, het tegendeel van mijn insteek.

Hoewel ik dus in het boek op een flink aantal punten graag meer had willen kunnen plaatsen van de spiegel, heb ik, alles overziend, wel de indruk dat door het boek verspreid voldoende stukjes (spiegel) staan om de lezer te ondersteunen bij de zelfreflectie op zijn voelen, handelen en denken met betrekking tot niet-aangeboren hersenletsel.

Zoals daar zijn: de verwijzingen naar de ontdekking dat God ín ons woont en dat de Graal zich ín ons bevindt. Maar ook de benoeming van de Maria- en Christuskrachten die Marieke heeft ervaren als kern van het proces, dat zij allen toewenst. Ook het gedicht van Luc, de beschrijving van de natuurmeditatie, veel momenten in Luc's dagboek en een groot aantal van de commentaren van Marieke, zoals die in de voetnoten zijn opgenomen.

Mij lijkt het goed om het nu aan de lezer over te laten om zich door deze vingerwijzingen te laten uitdagen en bemoedigen. Wij hoeven niet de hele weg te schilderen, omdat iedere lezer een eigen unieke weg heeft te gaan waarvoor geen boek ter wereld de stappen kan beschrijven.

Een HARTegroet van Rolf,

5 november 2011